

Henriette Laursens 8. marts-tale

Taler	Dato	Sted
Henriette Laursen Direktør i KVINFO, Danmarks videnscenter for køn, ligestilling og mangfoldighed	8. marts 2024	Vega

Omstændigheder

Talen blev holdt ved KVINFO's 8. marts-arrangement.

Kære alle sammen, velkommen!

Velkommen til ministre, ambassadører og borgmestre. Velkommen til vores mange sponsorer. *AkademikerPension, BUPL, DA, Dansk Sygeplejeråd, DI, Djøf, DM, Finansforbundet, Finanssektorens Arbejdsgiverforening, HK, IDA, Lederne, Serviceforbundet og Socialpædagogerne.*

I er så mange! Tak for, at I helt tydeligt viser, at I også er engagerede i arbejdet for frie og ligestillede samfund.

Tak til alle jer, der er mødt op her i aften for at fejre fremskridt og sætte lys på nogle af de problemer, som vi stadig har.

[Lang pause]

Vi har fået krig tæt ind på livet.

Hvis I kigger her [arm], så ser i seks kvinder, der er særligt berørte. De lever alle seks her i Danmark, men har krig helt inde på livet. De eller deres familier er født steder i verden, hvor der er krig lige nu.

I Ukraine. I Israel og Palæstina.

Og på steder, som vi kun sjældent taler om. Borgerkrigen i Sudan, for at nævne en.

Alle steder bliver liv ødelagt, mennesker dræbt, kvinder udsat for overgreb og tvunget til at leve under helt uacceptable – rædselsfulde – forhold.

Jeg forfærdes. Som menneske og som feminist. Det tror jeg, at vi alle gør.

[Lille pause]

Men det er ikke nok at forfærdes. Måske er det ikke en gang nok at protestere over for dem, som har magten over de forfærdelige situationer.

Den amerikanske feminist, forfatter og professor bell hooks skriver, at feminister må holde sig ude af centrum. At et ordentligt samfund er helt anderledes. Og at vi kun kan komme derhen ved at holde os helt væk fra de strukturer, som skaber ulighed, sexismen, racisme, vold og ja, krig.

Vi skal holde os ude af centrum for at holde vores hjerner og tanker vågne og på tærerne. Vi skal gøre det for at holde fast i vores eget perspektiv. Et andet perspektiv end det, som – måske nødtvungent – accepterer ulighed, undertrykkelse og krig.

[måske lille pause]

Jeg kan ikke lade være med at tænke på en af de opgaver, som vi i KVINFO arbejder med lige nu. Vi arbejder med forsvaret om at gøre Hæren til et bedre sted at være ansat. Uden sexismen og seksuel chikane og med bedre kønsbalance.

Det gør vi, fordi det selvfølgelig er en god idé. Alle arbejdspladser skal være sådan.

Jeg bliver også bare nødt til at sige, at det jo er at arbejde direkte ind i netop de strukturer, bell hooks taler om.

Gør vi det rigtige her?

Hvad er det bedste – det rigtige – at gøre, når man vil bidrage til fred? Hvad er det rigtige at gøre, når man er feminist? Hvad er det, vi skal gøre anderledes?

Det er spørgsmål, som det er umuligt ikke at stille, når man møder de seks kvinder, som har krigen helt tæt inde på livet.

Spørgsmål, som jeg bliver ved med at stille mig selv, og som jeg synes, vi godt må have lov at stille netop i dag, den 8. marts.

[lille pause]

Engelske Virginia Woolf har udforsket de samme spørgsmål, og måske finder vi her nogle svar – eller i det mindste inspirerende overvejelser.

Woolf skriver, at hun ikke ønsker sig noget land. Det kan lyde som en indlysende løsning på at stoppe krig. Ikke at ha noget territorium at krige over. Woolf går radikalt til værks. 'Land' kan oversættes med 'centrum' og Woolf går til angreb på ulige magtforhold mellem kønnene, på hierarkier og på konkurrence.

Hun ser, at de tre hænger sammen og avler stræben, destruktion, vold. Krig.

Woolf tænker og skriver de her tanker i slutningen af 1930'erne som svar på spørgsmålet om, hvordan vi efter hendes mening kan forhindre krig. Hun mener, at vi skal lade være med at reproducere det, lade være med at deltage i det.

En helt anden forfatter – danske, nutidige Glenn Bech – har skrevet en rasende bog. Jeg anerkender ikke længere jeres autoritet. Måske er han – ligesom jeg – inspireret af hooks og Woolf. Når autoriteten ikke duer, når den ikke forhindrer undertrykkelse, når den ikke sikrer os alle et godt liv, så afviser Glenn Beck den. Han vil ikke danse efter dens pibe. Det er også det, bell hooks og Virginia Woolf næsten 100 år tidligere skriver. At patriarkatet ikke virker. Derfor må vi holde op med at opføre os, som det forventer.

Vi kan begynde med at gøre som de her kvinder gør. [hånd] De gør noget helt andet. De rækker ud til hinanden på tværs af grænser, på tværs af uenigheder og fjendskaber. De kommer fra Sudan, Rusland Ukraine, Israel og Palæstina.

De kunne hade hinanden, afvise hinanden. I stedet gør de noget. De stiller sig for eksempel til skue her i aften som stærke eksempler på, at mennesker ikke er hinandens fjender.

Det tør de her modige kvinder gøre – og det er så kraftfuldt og inspirerende – De tør vise, at vi vil en anden vej. Fredens. Ikke krigens

Tak.

Rigtig glædelig 8. marts!

[pause]

Jeg bliver stående lidt endnu, for nu skal jeg byde velkommen til næste person på scenen. I kender hende alle sammen. Nu skal hun holde sin tale, og bagefter stiller jeg hende et par spørgsmål. Byd velkommen til statsministeren.

Kilde

Manuskript modtaget fra taler

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

8. marts-tale

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/henriette-laursens-8-marts-tale-i-vega>